

ערב טוב לכולכם,

לאחר ציפייה דרוכה וספירה לאחור של מבחני הבגרות הנותרים לסיום, לפתע עולה בי געגוע. השמחה וההקלה שביציאה מחדר מבחן הבגרות, מעורבת בעצב ובצער על הגיענו לאותו סוף מיוחל. תלמה ילין מהווה עבורנו בית. אין דרך יותר שלמה לתאר זאת וקשה לעזוב בית. בבית הזה בילינו את רוב שעותינו בשנים האחרונות, בבית הזה למדנו והחכמנו, בבית הזה גילינו את אהבתנו לאמנות.

כשהגעתי לכאן חוששת וסקרנית, שמחתי לגלות חברים שתחומי עניינם דומים לשלי, שמוכנים להשקיע את כל מאודם בתחום בו הם בחרו. פגשתי כאן קבוצה של נוער מוכשר והחלטי, שמוכן להקריב שעות ארוכות של שינה, נוחות של למידה בבית ספר קרוב לבית, שלווה ושקט-באתגרים אין סופיים ולחץ אינטנסיבי. נוער בעל אינטליגנציה רגשית, סבלנות, כושר ביטוי וכשרון יוצא מן הכלל. כבר מההתחלה הבנתי, שסביבה של נוער כזה מפרה ומעצימה. החוויה התלמה-ילינית מאופיינת בתחושה נפלאה, שכולם כאן למטרה אחת. חדוות היצירה, השאיפות הגדולות והרצון הכל כך חזק להצליח, כולם ספונים בקירות המוסד המבורך הזה. לאורך השנים, גם חוויות קשות ומתסכלות עברו עלינו, מה שמעיד על תהליך משמעותי, על התפתחות והתקדמות. ברגעים קשים אלו, ברגעים בהם חוסר הביטחון גובר על ההחלטיות, והנטייה להישבר גוברת על המוטיבציה, ידענו שיש על מי לסמוך. הבית הזה העניק לנו תמיכה וליווה אותנו בכל שלב בהתפתחותנו כיוצרים, ויותר מזה- כבני אדם.

על הרגעים הקשים כמו על הרגעים הנפלאים, אני רוצה להודות בנקודת ציון זו.

תודה ראשונה ומיוחדת נתונה להורינו שיושבים כעת רווי נחת מולנו. תודה על שהבנתם לליבנו ונתתם לנו את המרחב לו היינו זקוקים כדי ליצור ולהתפתח. תודה מעומק הלב על התמיכה שהיינו זקוקים לה, אנו יודעים שלהיות הורה לתלמיד בתלמה ילין היתה חוויה מיוחדת גם עבורכם. ברצוני להודות בשמכם ובשמי, למר חיים דייטשמן, מנהל בית הספר, ולסגל המורים המיוחד שלו. למורי המגמות שהיו קשובים כל העת למסע שאנו עוברים לעיצוב זהותנו כאמנים. למורים המקצועיים שכיבדו את האינטליגנציה שלנו ולא חששו לאתגר אותנו. למחנכים ולמחנכות שתמכו בנו בכל רגע ורגע. בתשומת לב, ערנות ואכפתיות מעוררי הערצה, עזרו לנו לצמוח בתקופה המאתגרת הזו. וכמובן, לעובדי המשק ולמזכירות שתמכו בנו ברוב לב ובהעניקה חסרת גבולות.

ברגע זה, כשפנינו מועדות אל עתידנו, אך ליבנו עוד נתון למקום היקר הזה, אנו יכולים לבחון בעיניים מפוכחות את מהותו של בית הספר עבורנו. זה הזמן לחשבון נפש. כמובן, אני מאמינה בלב שלם שמוסד זה מחנך אותנו להיות בני אדם, מעבר לחינוכנו כיוצרים ואמנים, ולכן אני מרשה לעצמי לשאול כיצד נכנס תלמיד לבית הספר וכיצד הוא יוצא? לאילו בני אדם תלמה ילין חינך אותנו להיות?

גם השנה קיבלה חשיפה, אותה סוגיה המוכרת כבר בבית ספרנו, לגבי השתמטות מגיוס לצה"ל. למרות שאיני מסכימה עם הדרך בה מוצגת הבעיה בתקשורת, לעניות דעתי- יש לבחון עניין זה שוב. ניתן לראות שבית הספר משקיע מאמצים רבים בארגון ימי עיון והרצאות אודות הצבא. בכתה י"א, במקום טיול שנתי, אנחנו

יוצאים לגדנ"ע. מפגישים אותנו עם חיילים בוגרי בית הספר ועוד כיוצא באלו פעילויות - כל זאת כדי להעלות למקסימום את אחוז המתגייסים. רעיונות אלו מבורכים וחשובים אך לא מספקים. הם לא נוגעים בשורשי הבעיה.

לעניות דעתי, שורשי הבעיה, מצויים בשינוי התפיסה שעל בית הספר לעשות. שינוי, שיתבטא בתהליך פנימי ומשמעותי בו תעוצב דמותנו כפרטים יחודיים בד בבד עם חנוך לאחריות ומעורבות בחברה בה אנו חיים. את הגיוס לצה"ל יש לראות כחלק מתהליך חינוכי לתחושה של אחריות לחברה הסובבת אותנו. חינוך לאכפתיות ודאגה אמיתית לאחר. מעורבות בחברה מתחילה בבית. לצערי, מבט אחד חטוף על המציאות התלמה-ילינית יעיד על מצבנו: הקרנות סרטי הבוגרים לתלמידים והאולם חצי ריק. קונצרט התזמורת או המקהלה, מופע מחול, מופע של הביג-בנד, נוכחות תלמידים כמעט אפסית. אירוע נעילת תערוכת הבוגרים - רק תלמידי כיתה י"ב וגם - לא כולם. בסוף השנה שעברה, דיברנו בכיתה על התחושה של חוסר הפרגון. על ההתמודדות עם תחושת חוסר הכבוד שיש בידיעה, שהדבר שהכי חשוב לך לא מעניין את חבריך לכתה, לשכבה. איך תתקיים מעורבות חברתית במציאות כזו? איך תתקיים דאגה לאחר כאשר בתוכנו אין אכפתיות אחד כלפי השני?

עמנואל לוינס טען, שההתכוונות המוסרית של האדם היא שמגדירה אותו והיא נקבעת ביחסו אל האחר. האחריות לאחר נתבעת ממנו בכל עת ובכל מצב. לכל אדם יש אחריות טוטאלית, שלא ניתנת להפקעה, כלפי האחר. אנחנו, כאמנים וכבעלי יכולות גבוהות של מנהיגות וכושר ביטוי, עלינו מוטלת אחריות מוסרית גבוהה עוד יותר. ביכולתנו להנהיג את החברה הישראלית העתידית בכל תחום שנבחר. **באחריותנו** לעשות זאת. התלמיד היוצא מתלמה ילין צריך להיות מוסרי. השאיפה של בית הספר הזה צריכה להיות חינוך ועיצוב זהותם של תלמידיו כחלק מהחברה. חינוך למנהיגות ולמעורבות חברתית, **חינוך לאחריות**. הגענו לעת בה תורנו לקחת את האחריות המוטלת עלינו במלוא כובדה ולשנות את שדרוש שינוי ויש הרבה מה לשנות בארצנו הקטנה... בעתיד, חלקינו יעסקו באמנות וחלקינו ישמרו לה פינה חמה בלב גם מבלי לעסוק בה בפועל. אך היכולות שהוענקו לנו ב"י" יהוו חלק מתמיד בזהותנו. החוויה שחווינו כאן תשמר לנצח בזיכרונותינו. כולי תקווה שנצא לדרך החדשה על מנת להוות חלק מוביל ובלתי נפרד מהחברה שלנו, שניקח ונממש את האחריות המוטלת עלינו בכל תחומי העשייה האמנותית והחברתית. אני בטוחה כי אם נשים זאת בראש סדר העדיפויות שלנו - נעשה זאת בהצלחה רבה.

אסיים במילותיו של ד"ר סוס:

לפעמים תסתבר,

לפעמים יש צרות,

תסתבר

בין המון ציפורים מוזרות.

תתקדם בזהירות,

בתבונה, זה לא קל.

החיים הם חכמה של שיווי משקל.

רק תזכור להיות זריז ואמין,

ואסור שתחליף רגל שמאל בימין.

תצליח? נכון?

תצליח! נכון!

(תשעים ותשעה אחוז בטחון)

ילד, אתה עוד תזיז הרים.

מי ייתן וחלומותינו יתגשמו, אוהבים אתכם מאוד וכבר מתגעגעים,

בוגרי מחזור מ"ז.